

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 122. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm5666/facsimile.pdf (tilgået 29. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

omvante i Døden i spættede Aar, til der var ingen Hæer end Josva og Caleb igjen af alle de Borne, og da nu tillige de ti Spidere, der havde kyst dem, fik en brød Død, saa blev Folket bedrovet, men tænkte, de kunde gjøre det godt igjen ved nu naar at høre Cananiterne Spidsen. Det forsaadte Moses dem imidlertid, som en ny Selvrædighed, de vilde komme til at betale dyrt, og de der alligevel drog op i Hjerteregnen, hvor Cananiterne havde seiret sig, maatte ogsaa slut med Stamvende Noga *).

Endnu enstund blev Folket liggende i Kæds, fordi de frympede dem ved at begynde paa den lange Reise, men omstøder maatte de dog krybe op og blive ved at trække frem og tilbage i Jorans Delt, omkring Seis Hjerger, til den gamle Slægt udbode og Tiden ubrændt, hvorpaa Moses endte sine Bedrøffelse med at indtage Gilead, østenfor Jordan, og ubdels de det til Kæds, Gads og Hælvdem af Mandes Stamme, dog med det Forord, at de desuagtet skulde staa deres Bredde troelst bi til Indtagelsen af Canaan. Timen var nu kommet, da Moses skulde sige Folket og Verden sit store Farvel, thi heller ikke han maatte gaar over Jordan, og han skulde sig nu frem i Forsamlingen, hundrede og tyve Aar gammel, klar, rask og rolig endnu, gjentog kort og sendig alle Lovene, for Slægten som var opvokset i Døden, og foretog de dem, som han sagde, Livet og Døden at vælge imellem: Velsignelsen, der skulde times Levens Væner og Jordansbedelsen, der skulde ramme dens Fjender. Derpaa lod han Himmelmel og Jord sætte til den Svane-Sang. Handen havde lagt ham i Munden, for at den skulde sættes Folket paa Hjerte og paa Tunge, til et evigt Vidnesbyrd, at det var ikke Gud men deres egen Skuld, naar det gik dem ilde, men dog ogsaa til en evig Trøst, thi den endte triumpherende: fryder

*) Moses II. 32. IV. 13—14.

